

A apud Georg. Anselmū vidi, impressum numo taurū, cauda surrecta, capite cernuo, anteriore crure lœuo genuflexū, sub querno stipite, à quo laurea pēdebat ab altero latere caput leonino spolio armatum, Inscriptio, M I L O C R O T O N.

PROLES MASCULÀ, PROLES FEMINÆ.

A Egyptij iidem sacerdotes, vbi masculū prolem mysticè describere vellēt. Taurum ab inscensione in dextram se partem demittētē figurabant: si verò foemineum foetum exprimere voluissēt, eundem in lauam auertentē se pīn, gebant. Compertum siquidem est, taurum à conceptu discedentē si deflexerit in dextram, marem esse genitum: si ab laua abcesserit, foemineū esse foetū. Ad hæc Parmenides, foetū tunc esse patri simile afferit, cùm à dextra locorū parte editur: matri verò, cùm ab laua. Hippocrates tradit sinistro teste obligato marem generari, dextro verò foeminam: tantiq; esse dextrarū sinistrarūq; partiū in maribus foeminiq; cognoscendis obseruationem, vt si mammarū prægnantis mulieris dextra flaccelcat, macræ repente fiat, si gemellos paritura fuerat marem abortū fieri dicant: si verò sinistra macrelcat, foeminam desperdi. Quin

B & Onirocritæ hæc eadem intelligunt, cùm imaginari dextra parte dentes amissos, marium consanguineorum obitū oriolantur, ex sinistra verò foeminarū. In dextra autem parte vteri materni sæpius moueri mares, in laua verò foeminas cōstat. Albertus sibi compertū ait, mulierem quādam foeminas tantū parere solitam ea de causa, quod à conceptu semper in lœuū latus decüberet: admonitā verò coepisse in dextrā conquiescere, ac solas deinde mares genuisse. Neq; verò dissimulandū quod ad Ægyptiorū cōmentū facit, Septentrioni vim masculam incesse, quod neq; quidem Aristoteles dissimulauit: docet enim is, si masculos plures creari volumus, admissuræ tempore dies siccios, & halitus Septētrionis eligendū, & cōtra eum ventū greges pascendum: si verò foeminas generari velimus, Austris captandos flatus, & in eum pascua dirigenda, quod vis in eo vento muliebris insit. Africanus quoque rem hanc tangit in Georg. Ait enim: Si marem velis, Aquilone spirante admissurā faciendā: si foeminā, Austro. Sed enīm de lauis dexterisq; mundi partiis magnū est inter autores dissidiū. Vna enim cum Ægyptiis dexteras mundi partes solstitiales, sinistras brumales inteligit Empedocles: de quo ita Galenus, ἐμπεδοκλῆς δὲ οὐεξιαῖς τὰ κατά τὸν θερινὸν τροπικῶν, ἀπίτηρά ἡτού τὸν χειμερινὸν. Neq; dicit q; primas olim foeminas ad ortū & meridiē terra genitas, mares vero ad Septentrionē & occasum fabulent̄. Plato tamen Aristotelesq; alia ratione orbē diuidētes, Oriētales esse dexteras, à qb' initiu. motus: lauas aut̄ occiduas tradiderg, vt idē Galenus recitat, πυγαλόποσ τὴν πελαγῶν γῆν αἰγατέαν δέξια τὸν περιπολεῖσθαι τὰ εἶδα, αφ' οὗ ἡ αὔρα τὸν κανθάρον. Contrā Varro Latinæ lingue lib. VI. cœlū ait di-
ctū templū eius coeli partes: quatuor cōstitui, sinistrā ab Oriente, dexterā ab occidente, anticā ad meridiē, posticā ad septentrionē. Cui Plinius subscribit dices, errantia sidera contrariū mūdo cursu agere, q̄ppe lauū semp illo in dexterā p̄cipiti, quāvis Festus anticā eam coeli partē, quā ad meridiē sole illustratur, dexterā vocat, ita enim anticā interpretatur: posticā vero ad septentrionē, sinistrā.

Alcinous in Græcorū monumentis adnotatū ait more sacrificādi seruatū diu ut circumcurrerēt aras, cursum aufspicati ab lœuo dextrosum, Zadiaci quadā imagine, cuius motus sit mundo diuersus: ad exortum vergens: mox verò ab dexteris lauorum procurrerent, quo motu coelum rotari manifestū. Contrā Ægyptiorū positionē T. Lilius libro ab Urbe cōdita primo, dexterā ad meri-